

Plesni liki v svetlikanju
 Nad močvirji
 Obrisi nožev okrog artistkinega telesa
 Na steni
 Razločne vijuge dima
 Kodri tvojih las
 Oblika spužev s Filipinov
 Zanke koralne kače
 Vrast bršljana v ruševine
 Še vse je pred njo

Objem poezije kot telesni objem
 Dokler traja
 Zapira pogled na revščino sveta.

Francis Ponge

Pesem Te stare strehe
 štirikrat
 vdane v usodo

Ta vasica
 brez oken
 pod listjem

To je tvoje srce
 štirikrat
 poroženelo

Tvoja hermetična
 modrost
 o želva!

SVEČA Noč kdaj pa kdaj oživi nenavadno rastlino, ki s svojo svetlobo razkroji
 obljudeno sobo v senčno gmoto.

Njen zlati list ravnodušno ždi v jamici alabastrnega stebriča na črnem
 peclju.

Nesrečni metulji ga posebno radi obletavajo ob visoki luni, ki spre-
 minja gozdove v meglice. Toda še isti hip se ožgani premetavajo v vrtincu,
 trepetajoč kot od (v) nekakšne besnosti (delirija), ki mu sledi otrplost.

Medtem sveča, s plapolajočo svetlobo nad knjigo, nenadoma sprosti
 iz sebe dim, ki spodbudi bralca — potem pa se nagne nad svoj podstavek
 in se utopi v lastnem hranivu.

KRUH

Površina kruha je čudovita predvsem zaradi svojega skoraj pokrajinskega videza: ko da bi imeli pred sabo na dlani Alpe, Taurus ali Kordiljere v Andih.

Brezoblična gmota, ki je še pravkar kipela, je za nas torej zdrsnila v zvezdnato peč, kjer se je, ko se je strjevala, izoblikovala v doline, grebene, valovitost, razpoke . . . In vse te ravnine, od takrat tako čudovito usklajene, vse te drobne ploskvice, kamor luč prizadevno polaga spat svoj ogenj — brez ozira na neplemenito mehkužnost, ki je pod njo.

Ta rahla in hladna spodnja plast, ki ji pravimo sredica, črno tkivo podobno spužvinemu: lističi ali cvetice so kot siamski dvojčki priraščeni za oba komolca. Medtem ko se kruh ulega, se te cvetice suše in krčijo: trgajo se druga od druge in snov postane krhka.

Toda pustimo to: zakaj kruh mora v naših ustih biti manj predmet spoštovanja kot prehrane.

ZAPIS
ZA ŠKOLJKO

Školjka je drobna stvarca, vendar jo lahko napravim večjo, kot je, če jo položim spet tja, kjer sem jo našel, na peščeno prostranost. Zakaj potem bom zajel prgišče peska in bom opazoval tisto malenkost, ki mi bo ostala na dlani potem, ko se bo med prsti izteklo skoraj vse, opazoval bom tistih nekaj peščenih zrnec, potem vsako zrnce posebej in nobeno od teh peščenih zrnec se mi tisti trenutek ne bo zdelo nekaj neznatnega in kmalu bo ta školjka, ta ostrigina lupina ali ponarejena krona ali »nož« napravil name vtis kot velikanski spomenik, izreden in pomemben hkrati kot kak tempelj iz Angkore, Saint-Maclou ali piramide in še dosti bolj kot ta priznana človeška dela.

Če se spomnim na to, da se ta školjka, to morsko rezilo, lahko tudi zapre, da v njej živi žival, če prisodim tej lupini žival, ter si jo zamišljam spet nekaj centimetrov pod vodo, vam prepuščam, da si predstavljate, kako bo porasel in se utrdil moj vtis in da bo povsem drugačen od tistega, ki ga lahko vzbudi najjimenitnejši spomenik, ki se ga trenutno spomnim.

Človeški spomeniki so podobni delom njegovega ali kateregakoli skeleta, velikim kostem brez mesa: nikogar ne spominjajo na njihovo velikost. Največje katedrale bruhajo iz sebe samo brezlično množico mravelj, in tudi vilo, najrazkošnejši grad, ki so ga postavili za enega samega človeka, dosti laže primerjamo panju ali mravljišču s številnimi oddelki kot školjki. Kadar stopi gospod iz svojega domovanja, napravi njegov prihod gotovo manj vtisa, kot če rak samotarec dovoli, da opazujemo njegove pošastne klešče v ustju prekrasne lupine, v kateri biva.

Lahko se kratkočasim s tem, da si zamišljam Rim ali Nîmes kot razmetan skelet, tu golenica, tam lobanja starega živečega mesta, živeče starodavnosti, vendar si ga moram zamisliti kot velikanski kolos z mesom in kostmi, kar pa resnično ne ustreza ničemu, kar bi lahko z razumom

sprejeli in kar so nas učili, niti če uporabimo skupno ime kot npr. »rimsko ljudstvo« ali »provansalci«.

Kako rad bi, da bi mi nekega dne omogočili vsaj slutnjo, da je kak kolos v resnici tudi bil, da bi nekako branili to fantastično in zgolj abstraktno vizijo, brez slehernega ozira na podobo, ki sem si jo ustvaril jaz. Naj se dotaknem njegovih lic, oblike njegovih rok, naj vidim, kako jih izproži ob telesu.

Vse to je pri školjki: z njo smo iz krvi in mesa, ne izdajamo narave: mehkužec in lupinar sta tu. Od tod nekakšen nemir, ki desetkratno povečuje našo radost.

Raymond Queneau

MRTEV KOT
DA ZA JUHO

Mrtev kot skleda za juho

Mrtev kot okrušek sklede za juho

Mrtev kot prazna skleda za juho

Mrtev kot strjen ostanek juhe na dnu sklede za juho

Mrtev kot tisoč skled za juho

Mrtev kot deset tisoč skled za juho

Mrtev kot utopljena miš plavajoča na površini krušne juhe v skledi za juho

Mrtev kot zelje polno uši do vratu na dnu sklede za juho

Mrtev kot skleda za juho

živ kot kamen

SONCE Sonce ko žoga rdeče
odhaja v svojo zimsko četrt
ogrinja se v meglo
okleva z odhodom
v podprtiličje obzorja
kjer si je spletlo gnezdo
še zadnjič ošine z očesom
ta svet ki ga ujčka
še enkrat pomisli na Kopernika
Keplerja Galileja
ki je odkril njegove pege
na vse tiste ki so se ukvarjali z njim
ne jezi se nanje
celo nasprotno ganjeno je
zaradi njihove pozornosti
nikoli se ne spomni brez ganotja
da ga je Anaximenes razglasil za ploščatega kot list